

RENAȘTEREA

PUBLICAȚIA PAROHIEI ORTODOXE ROMÂNE „NAȘTEREA DOMNULUI“ MÜNCHEN

Cuvânt înainte al
IPS Dr. Serafim
Joantă

Lidia Staniloae,
*Despre sfârșitul
lumii*

Hristos a înviat!

Interviu cu PS Dr.
Sofian Brasoveanul

Costion Nicolescu,
Mai e timp!

RENAȘTEREA

apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop și
Mitropolit Dr. Serafim Joantă al Germaniei, Europei Centrale
și de Nord

CUPRINS

IPS Dr. Serafim Joantă, <i>Cuvânt înainte</i>	1
Pr. Alexandru Nan, <i>Editorial</i>	3
IPS Dr. Serafim Joantă, <i>Scrisoare pastorală</i>	6
<i>Din Canonul Învierii</i>	9
Costion Nicolescu, <i>Nu există Înviere fără un drum al Crucii</i>	10
PS Dr. Sofian Brașoveanul, <i>Interviu despre Învierea Domnului</i>	13
Lidia Stăniloae, <i>Sfârșitul lumii</i>	17
Pr. Alexandru Nan, <i>Sfinți din Apus: Sf. Corbinian</i>	21
Roxana Albu, <i>Fragmente neodihnite</i>	25
Pr. Alexandru Nan, <i>Cronica parohială</i>	27

**Mulțumim călduros familiei princiare Sturdza din Zürich
pentru imprimarea gratuită a acestui exemplar.**

Parohia în viața Bisericii

Mă bucur de inițiativa Părintelui Alexandru Nan de a relua publicarea revistei parohiale „Renașterea”, inițiată și publicată timp de 20 de ani de Părintele Prof. Mircea Basarab. Parohia este o familie duhovnicească întemeiată pe credința în Dumnezeu și pe dragostea care-i unește pe membrii ei și-i face un organism viu, „trupul lui Hristos”, cum numește Sf. Apostol Pavel Biserica (Efeseni 1, 22-23; Coloseni 1, 18; I Corinteni 12, 27). Capul Bisericii este Hristos, iar credincioșii sunt mădularele trupului Său. Hristos Domnul cârmuiește Biserica Sa prin oamenii pe care El îi alege și îi sfințește prin Taina hirotoniei. Așa a fost de la început: Mântuitorul și-a ales 12 Apostoli cărora le-a descoperit Tainele Împărăției lui Dumnezeu pentru ca la rândul lor Apostolii să-i învețe pe cei ce vor să-i asculte și să-i urmeze. După Învierea Sa, Domnul S-a arătat Apostolilor și i-a trimis la propovăduire, zicându-le: „Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacurilor.” (Matei 28, 19-20). Apostolii au împlinit porunca Domnului și au plecat la propovăduirea Evangheliei,

adică a învățaturii date de Mântuitorul Hristos, întemeind primele comunități creștine sau primele parohii, în fruntea cărora au așezat prin hirotonie, adică prin punerea mâinilor și rugăciune, episcopi și preoți. După moartea Apostolilor, episcopii hirotoniți de ei (în Noul Testament sunt numiți episcopii Timotei și Tit) au hirotonit la rândul lor alți episcopi și preoți, și așa într-o succesiune neîntreruptă până astăzi. Numai episcopii pot hirotoni pe alți episcopi și preoți pentru că numai episcopii au moștenit de la Apostoli, prin punerea mâinilor din generație în generație, așa-numita „succesiune apostolică”, ei fiind deci urmașii Apostolilor. Preoții slujesc din încredințarea episcopilor. Dacă episcopul este capul unei Biserici locale, adică al unei Dioceze sau Eparhii, preotul este, din încredințarea episcopului, capul unei parohii. O Biserică locală, deci o Eparhie cum este și Mitropolia noastră, este în același timp Biserica universală, cu condiția ca episcopul ei să fie în comuniune cu episcopii Bisericii întregi. Românii ortodocși sunt organizați într-o Patriarhie, ca și rușii, sârbii, bulgarii..., ceea ce înseamnă că episcopii fiecărui neam fac parte dintr-un sinod local, forul suprem de conducere al unei Biserici Ortodoxe. La rândul lor, episcopii fiecărui neam sunt în comuniune de credință cu toți ceilalți episcopi

ortodocși. Numai așa eparhia fiecărui episcop este în același timp Biserică locală și Biserică universală. Și numai așa o parohie se integrează și ea în Biserica lui Hristos.

Parohia „Nașterea Domnului“ din München este una din cele mai vechi parohii ortodoxe române din Germania. Prin preotul și întemeietorul ei, Părintele Prof. Mircea Basarab, parohia a stat mereu în ascultare canonică de Biserica Mamă, Biserica Ortodoxă Română, cu atât mai mult cu cât aceasta a trecut prin încercări deosebit de grele, pe timpul stăpânirii comuniste. Cu ajutorul lui Dumnezeu, parohia s-a consolidat mereu, ajungând astăzi la o înflorire deosebită. Părintele Mircea Basarab a înțeles ca la vârsta binecuvântată la care a ajuns să se retragă pentru a lăsa conducerea parohiei Părintelui Alexandru Nan pe care l-am instalat ca preot paroh în 13 ianuarie 2013. „Acesta trebuie să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3, 30), a zis Părintele Mircea, ca oarecând Sfântul Ioan Botezătorul, cu înțelepciunea omului care știe să se retragă la momentul potrivit pentru ca altul să-i continue misiunea cu puteri noi.

Părintele Alexandru este un preot „născut, iar nu făcut”, în sensul că are vocație înăscută de a fi preot, slujitor al lui Hristos. Om blând și

smerit, harnic și ascultător, rugător și nevoitor în cele duhovnicești pentru că știe ce înseamnă suferința, înzestrat de asemenea cu o înțelepciune deosebită, Părintele Alexandru are darul de la Dumnezeu de a-i atrage pe credincioși prin bunătatea și dragostea sa, ca Păstorul cel bun care-și pune sufletul pentru oile sale. Căci aceasta așteptăm toți de la Părinții noștri suflateși ca ei să ne înțeleagă durerea și să ne-o ușureze, mijlocind la Dumnezeu pentru noi. Slujirea la Altar și rugăciunea preotului sunt mai importante decât orice altceva. Iar predica lui este în primul rând viața lui.

Mă rog bunului Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Părintele Alexandru și să-i dea puterea de a însufla mereu pe credincioșii parohiei „Nașterea Domnului” ca aceasta să devină cu adevărat o familie unită, un organism viu, trupul lui Hristos, un exemplu pentru celelalte parohii din München și din toată Mitropolia noastră. Convinși că această revistă va contribui nu doar la informarea, ci, mai ales, la formarea duhovnicească a credincioșilor, binecuvântăm din tot sufletul pe cei care se ostenesc cu editarea ei, ca și pe cititori. Tuturor să le dea Domnul înțelepciune, bucurie și spor duhovnicesc.

Mitropolitul Serafim

“Voi vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie” (In. 16,21)

Lubiți credincioși,

Prin mila lui Dumnezeu, vom prăznui peste puține zile pentru prima dată împreună marele praznic al Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ne vom bucura de “praznicul praznicelor” și de “sărbătoarea sărbătorilor”, de mântuirea obiectivă dobândită prin jertfa răscumpărătoare a Mântuitorului nostru, de biruința Lui și, prin a Lui, și a noastră, asupra răului și a morții.

Lumea de astăzi, după cum putem lesne observa, se adâncește tot mai mult într-o criză financiară și economică, generate de o criză morală, trăind în spaimă și într-o lipsă de orientare. Dar, totodată, aceste momente de criză oferă și o șansă de reorientare spre lucrurile esențiale. Și ce poate fi mai important decât să ne aplecăm asupra evenimentului care ne-a schimbat perspectiva asupra vieții, asupra lumii și a morții, Învierea lui Hristos?

Din cele scrise de cei patru Evangheliști, din cartea Faptele Apostolilor și din Epistole cunoaștem

ceea ce s-a întâmplat acum două mii de ani în legătură cu minunea Învierii și credem că ea s-a petrecut întocmai așa. Iisus a murit pe Cruce, a fost îngropat și după trei zile a înviat. Potrivit obiceiului, valabil atunci ca și astăzi, moartea i-a fost constatată oficial de soldații însărcinați cu executarea, după care Pilat i-a dat lui Iosif din Arimateea corpul neînsuflețit al condamnatului ca să-L îngroape “într-un mormânt al său, pe care îl săpase în stâncă” (Mt. 27,60). La cererea autorităților Templului a fost stabilită și o strajă militară, însărcinată să asigure pecetluirea mormântului și, pentru o vreme, paza lui, ca nu cumva să se întâmple vreo neorânduială. Nu s-a petrecut nicio neorânduială, în afară de aceea că, urmând o rânduială de Sus, Hristos a înviat! A ieșit de sub înfășurarea giulgiurilor, în chip minunat, ele rămânând pe loc, așa cum erau înfășurate. A ieșit prin piatra pecetluită și S-a arătat apoi Apostolilor și ucenicilor Săi, dar mai întâi femeilor mironosițe, cărora le-a spus: “Bucurați-vă!”. De fapt, Mântuitorul le-a prevestit întristarea morții Sale, dar apoi și sosirea bucuriei: “Voi vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie” (In. 16,21).

Această este bucuria pe care o primim și noi astăzi și pe care am primit-o încă de la botez, când ne-am făcut părtași

la moartea și Învierea Domnului. Această bucurie poate fi numai de la Dumnezeu și se dosebește de “distracția” acestei lumi care este una care trece repede.

Un mare teolog al diasporei vorbea nu numai despre bucuria mântuirii, ci și despre mântuire ca bucurie. Să ne gândim că, de fapt, în fiecare duminică și nu numai la Paști, petrecem cu Hristos, la masa Lui și-n Împărăția Lui, prăznuind ziua Învierii. Și chiar dacă ne cufundăm în timpul săptămânii în problemele noastre, în frică și suferință, să nu uităm că Dumnezeu a mântuit lumea prin bucurie. Această bucurie, dar și alte mici bucurii pe care le vom trăi în sânul comunității noastre dorim să vi le împărtășim și prin intermediul acestei reviste parohiale: “Renașterea”.

Editarea unei serii noi a revistei are ca scop, pe de o parte, să împărtășească aceste bucurii, iar pe de altă parte să-i ajute pe oameni să-L cunoască pe Dumnezeu și poruncile Lui, pentru a crede și trăi în Hristos și cu Hristos.

În activitatea misionară remarcabilă desfășurată la München și în întreg landul bavarez timp de aproape 40 de ani, pr. Basarab a inițiat și editat o revistă parohială cu numele “Renașterea”. După cum părintele îmi mărturisea, scopul revistei a fost acela de a contribui la o renaștere spirituală în sânul românilor din Bavaria. Pe de altă parte, titlul arăta legătura părintelui Basarab cu orașul (Cluj-Napoca), în care predase la Seminarul Teologic Ortodox Român și unde Episcopia de atunci a Clujului (astăzi Mitropolie) edita revista cu același nume. Apariția revistei “Deisis” a Mitropoliei Ortodoxe Române pentru Germania, Europa Centrală și de Nord, dar mai ales lipsa mijloacelor financiare, l-au determinat pe pr. Basarab să sisteze apariția revistei începând cu anul 1996.

Conștienți de necesitatea misiunii creștine într-o lume tot mai secularizată, în care Biserica trebuie să folosească și mijloacele moderne de comunicare pentru a transmite oamenilor mesajul său, ne-am gândit să reluăm editarea revistei “Renașterea” și să actualizăm în permanență site-ul parohiei.

Revista pe care o țineți acum în mână se datorează unui foarte mic colectiv de redacție, dar mai ales sprijinului acordat de către familia princiară Sturdza (stabilită în Elveția,

la Zürich), care ne-a ajutat și în ultimii ani în misiunea desfășurată în Țara Cantoanelor, preluând costurile tipografice.

Dorința noastră de “renaștere” răspunde într-un fel și îndemnului adresat de către ÎPS Părinte Mitropolit Dr. Serafim Joantă într-una din scrisorile pastorale de Crăciun, în care afirma:

“Preotul trebuie să țină legătura personal cu toți credincioșii de pe raza parohiei, prin vizite la casele credincioșilor, prin scrisori, prin convorbiri telefonice, prin publicații parohiale... Ca și Păstorul cel bun din Sfânta Evanghelie, preotul trebuie să-și pună sufletul pentru toți păstoriții săi, mai cu seamă pentru cei rătăciți, care au uitat de Dumnezeu și de Biserică. Căci Păstorul cel bun lasă cele nouăzeci și nouă de oi în munți și se duce după oaia cea rătăcită (Luca 15, 4)”.

Prin urmare, ne bucurăm să vă putem prezenta în acest număr, pe lângă Cuvântul înainte și Scrisoarea pastorală la Sf. Paști, semnate de către ÎPS Părinte Dr. Serafim Joantă, o parte dintr-un interviu al Prea Sfințitului Părinte Dr. Sofian Brașoveanul, dar și câteva articole, credem noi, de mare interes. Unele dintre aceste articole au fost semnate de către autori foarte cunoscuți (cum

ar fi doamna Lidia Stăniloae sau domnul Costion Nicolescu, cărora le mulțumim pentru permisiunea de a reproduce textele), dar și de unii mai tineri și poate încă necunoscuți, dar cu un mare potențial în arta mânăuirii condeiului. Ne exprimăm speranța că vă vom putea aduce un dram de bucurie și pe această cale și că, la pregătirea numărului următor, vom reuși să implicăm la editare mai multe persoane, din diverse domenii de activitate.

De asemenea, vă așteptăm cu drag să ne împărtășim împreună din bucuria adusă de Hristos Domnul, Cel Înviat, aici, în Biserica de pe Blumenstrasse 36, în cadrul Sfințelor Slujbe.

Vă doresc să petreceți Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului în pace și liniște alături de familiile dumneavoastră, încheind cu îndemnul: “Bucurați-vă, și iarăși zic, bucurați-vă”!

Pr. Alexandru Nan

IISUS HRISTOS CEL ÎNVIAT- SALVAREA NOASTRĂ PRIN BISERICĂ

Scrisoare pastorală

la Sf. Paști 2013

Iubiți credincioși,

Hristos a înviat!

După ce ne-am ostenit fiecare în perioada Postului Mare să ne apropiem mai mult de Dumnezeu prin înfrânare de la mâncare și băutură, prin spovedanie și împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului, ne bucurăm astăzi de marea Sărbătoare a Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, zi în care „prăznuim omorârea morții, sfărâmarea iadului și începătura unei noi vieți, a vieții celei veșnice”, cum cântăm în aceste zile la slujba Utreniei. Sărbătoarea Învierii se mai numește și „Paști”, cuvânt care vine din limba ebraică și care înseamnă „pasaj” sau „trecere”. Prin rânduială divină, Mântuitorul Iisus Hristos a suferit moartea pe cruce și a înviat tocmai când evreii sărbătoreau Paștile, care le aduceau aminte de eliberarea din robia egipteană, de trecerea minunată a poporului prin Marea Roșie și așezarea lui în Pământul Canaanului sau în Țara Făgăduinței. Știm însă că toate evenimentele din Vechiul Testament au prefigurat și au

prevestit evenimentele mântuitoare din Noul Testament. Noul Testament este împlinirea Vechiului Testament sau, cum spune Fericitul Augustin (sec IV): „Noul Testament în cel vechi se ascunde...” Astfel Paștile evreiești prefigurau și anunțau Paștile creștine, adică Învierea Domnului. Moise, care a eliberat pe evrei din robia egipteană, îl prefigura pe Mântuitorul Iisus Hristos Care a eliberat lumea întreagă din robia păcatului și a morții. Această robie a păcatului și a morții este adevărata robie a omului. Lipsa libertății exterioare nu poate suprima neapărat și libertatea interioară. Deținuții de pe vremea comunistă, persecutați pentru credința lor, se simțeau mai liberi în închisoare decât cei din afara ei pentru că prin credință și rugăciune îl aveau pe Dumnezeu în inima lor. Iar cine-l are pe Dumnezeu în inima sa este liber, chiar dacă nu se bucură de libertatea exterioară. Păcatul este singura realitate tristă care suprimă libertatea interioară a omului: „Adevărat, adevărat vă spun vouă că oricine săvârșește păcatul este rob păcatului” (Ioan 8, 34). Iar „plata păcatului este moartea”(Romani 6, 23). Păcatul ne înlănțuie sufletul, îl pervertește și degradează și ne conduce, încetul cu încetul, la moarte sufletească și apoi la moartea trupească. Din această robie a păcatului și a morții nu ne poate elibera nimeni decât singurul Dumnezeu, dacă avem credință în

Mântuitorul Iisus Hristos Cel înviat, Biruitorul păcatului și al morții.

Trecerea evreilor prin Marea Roșie și intrarea în Pământul Făgăduinței simbolizau și ele Învierea Domnului. Așa precum Dumnezeu i-a scos pe evrei din Egipt și i-a trecut în chip minunat prin Marea Roșie, așezându-i în Țara Canaanului, adică în Pământul pe care L-a făgăduit lui Avraam, părintele poporului ales, tot astfel Mântuitorul Iisus Hristos, prin Învierea Sa, a trecut lumea de la moarte la viață, a scos-o din împărăția morții și i-a deschis porțile Împărăției Cerurilor. În icoana Învierii, îl vedem pe Mântuitorul cum calcă în picioare porțile iadului și cu mâna Sa atotputernică scoate pe Adam și pe Eva cu tot neamul lor din împărăția întunericului și-i așază în rai. Iar biruința Domnului asupra păcatului și a morții se împărtășește prin Biserică tuturor oamenilor până la sfârșitul veacurilor. Biserica este Raiul de pe pământ sau „laboratorul Învierii”, cum o numește marele nostru teolog, Părintele Dumitru Stăniloae. În Biserică, prin Sfintele Taine și rugăciunile care se fac aici de preoți și credincioși, fiecare din noi primim harul Învierii și devenim tot mai vii, mai autentici, mai plini de viața adevărată care vine de la Dumnezeu. În Biserică, și numai în Biserică, primim iertarea păcatelor prin Taina Spovedaniei și ne hrănim cu Trupul

și Sângele Domnului prin care ni se împărtășește viața lui Dumnezeu Însuși. De asemenea în Biserică și cu ajutorul Bisericii învingem bolile, durerile și necazurile de tot felul care sunt consecințele păcatelor noastre. Mai mult, prin Biserică biruim și moartea, ultimul vrășmaș al omului. Astfel pentru omul credincios, care este legat trup și suflet de Biserică, moartea se transformă în Paște, adică în pasaj sau trecere la viața cea fără de sfârșit. De aceea credinciosul nu se teme de moarte. Pentru el, moartea trupului este adormire în Domnul, trecere în Împărăția luminii. Aceasta este cea mai mare nădejde a noastră a creștinilor care suntem uniți cu Hristos și anume că viața noastră nu se sfârșește la mormânt, ci continuă în veșnicie alături de Dumnezeu, de Maica Domnului, de sfinți și de toți cei dragi ai noștri care au adormit întru credință. Numai cei morți în păcat sunt lipsiți de comuniunea cu Dumnezeu pentru că nici pe pământ n-au căutat această comuniune. Aceștia se vor chinui veșnic, căci viața fără comuniunea cu Dumnezeu este un chin și aici pe pământ, și în veșnicie. Toate ale lumii acesteia trec: frumusețea, bunăstarea, plăcerile, sănătatea, toate lucrurile după câte alergăm, zi de zi, fără să ne gândim că viața pământească este doar o pregătire pentru veșnicie. Lumea întregă va trece într-o zi, când sfârșitul a toate va veni. De aceea

Sf. Apostol Pavel ne îndeamnă să ne aducem mereu aminte că „nu avem aici (pe pământ) cetate stătătoare, ci o căutăm pe aceea ce va să fie” (Evrei 13, 14). Ceea ce rămâne în veșnicie este sufletul nostru nemuritor, modelat de osteneala rugăciunii și înfrânării de la plăcerile și poftele păcătoase și împodobit de faptele bune făcute semenilor noștri aflați în suferință și în lipsuri. În cartea Apocalipsei citim: „Fericiți cei ce mor în Domnul! Da, grăiește Duhul, odihnească-se de ostenele lor, căci faptele lor vin cu ei” (14, 13). Aceasta înseamnă că numai cei ce trăiesc în Domnul pot muri în Domnul, bucurându-se de viața cea fericită. Cine trăiește departe de Dumnezeu, pentru că nu se roagă zilnic, pentru că nu cinstește ziua Domnului, adică duminica, prin participarea la Sf. Liturghie, cine trăiește în păcate, în desfrâu, necununat la Biserică, în ceartă și ură și nu se spovedește pentru ca să primească iertare de la Dumnezeu, acela nu va avea niciodată pace în inima sa și nu va afla odihnă nici după moartea sa. De aceea suntem chemați să ne silim mereu să trăim aproape de Dumnezeu, să ne ferim de păcate și să împlinim voia lui Dumnezeu, străduindu-ne să fim buni ca și El, să iertăm pe toți cei care ne greșesc și să trăim în pace cu toți oamenii, începând cu cei din familia noastră.

Iubiți credincioși,

Trăim într-o lume tot mai zbuciumată, tot mai nesigură pentru că oamenii l-au uitat pe Dumnezeu, nu se mai roagă, nu mai caută Biserica, nu mai țin tradițiile sfinte primite de la părinți și înaintași. Lumea de astăzi este tot mai ignorantă în ce privește credința. Cei mai mulți părinți și copii nu știu nimic despre credință, nu știu să se roage, să postească, să aibă o legătură vie cu Dumnezeu. Și toate acestea pentru că nu ținem legătura constantă cu Biserica unde suntem introduși în Tainele credinței. Adeseori credința se reduce la unele obiceiuri cărora nu le înțelegem semnificația sau chiar la magie. Îl căutăm pe Dumnezeu numai când avem necazuri și suntem nemulțumiți pentru că nu ni se împlinesc cererile imediat. Unii îl judecă pe Dumnezeu pentru că îngăduie să vină asupra lor atâtea încercări de parc-ar fi tocmai ei cei mai păcătoși din lume. Rari, extrem de rari, sunt aceia care pun necazurile și încercările lor asupra propriilor păcate și se întorc cu adevărat la Dumnezeu. Noi toți trebuie să fim conștienți că suferim pentru păcatele noastre proprii. Să fim conștienți că orice păcat atrage după sine o suferință. Dacă am fi mai atenți cu noi înșine, am observa imediat legătura dintre păcat și suferință. Dumnezeu îngăduie să suferim tocmai pentru ca să ne trezim din rătăcirea păcatului, să

conștientizăm cât de păcătoși suntem și să ne întoarcem la El, căutând Biserica și integrându-ne în viața ei. Numai când redescoperim Biserica și îndrăgim slujbele ei, încât nu ne mai putem lipsi de ele, suntem cu adevărat salvați. Iisus Hristos Cel înviat Care ni se împărtășește prin Biserică este singura noastră salvare, singura noastră nădejde! La El să strigăm cu credință în orice necaz, în orice nevoie și durere! Și Dumnezeu ne va auzi. Căci El ne-a promis prin gura Psalmistului, zicând: „Striga-va către Mine și-l voi auzi pe el; cu dânsul sunt în necaz și-l voi scoate pe el și-l voi slăvi. Cu lungime de zile îl voi umple pe el, și-i voi arăta lui mântuirea Mea” (Psalm 90, 15-16). Punându-vă la inimă aceste cuvinte de învățătură în această preacinstită zi a Învierii, Vă binecuvântează pe toți: părinți și copii, tineri și vârstnici și mă rog Mântuitorului Hristos Cel înviat din morți să vă întărească credința, să vă dea dragoste de rugăciune și de viață curată, să vă rânduiască sănătate și toate cele de folos pentru viața aceasta și pentru mântuirea sufletului.

Hristos a înviat! și Sărbători fericite!

Al vostru de tot binele voitor și rugător către Domnul Cel înviat,

Mitropolitul Serafim

Din Canonul Învierii

Ziua Învierii, popoare, să ne luminăm! Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos - Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce cântăm cântare de biruință.

Hristos a înviat din morți.

Să ne curățim simțirile și să vedem pe Hristos strălucind cu neapropiata lumină a Învierii. Și, cântându-I cântare de biruință, luminat să-L auzim zicând: Bucurați-vă!

Hristos a înviat din morți.

Cerurile după cuviință să se veselească și pământul să se bucure. Și să prăznuiască toată lumea cea văzută și cea nevăzută; că a înviat Hristos, Veselia cea veșnică.

Ipacoi, glasul al 4-lea:

Venind mai înainte de zori cele au fost cu Maria și găsind piatra răsturnată de pe mormânt, auzit-au de la înger: Pentru ce căutați, printre morți, ca pe un om, pe Cel ce este întru lumina cea pururea fiitoare? Vedeți giulgiurile cele de îngropare. Alergați și vestiți lumii că a înviat Domnul, omorând moartea, pentru că este Fiul lui Dumnezeu, Cel ce mântuiește neamul omenesc

Nu există Înviere fără un drum al Crucii

Costion Nicolescu

Suntem în Vinerea Mare! Cât de înțeleaptă această rânduială a Bisericii care încearcă să refacă, să ne ajute să retrăim cu fiecare an, cu fiecare săptămână, cu fiecare Liturghie, drumul pământesc al lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos. Este poate modalitatea cea mai bună, cea mai sigură a acestei corăbii, care este Biserica, de a ancora într-un teritoriu sigur și ferm, de a-și lega odgoanele, salvator, de Piatra cea din capul unghiului. Toate vinerile de peste an trimit la Vinerea aceea a Răstignirii. Dar aceasta de azi, mai mult decât toate. Ea este „Mare“, ea este cea mai lungă, ea trece cel mai greu, apasă mai tare. Încercăm acum, mai mult ca oricând, să reconstituim în noi grozăvia acelei vineri când soarele s-a întunecat, pământul s-a cutremurat, catapetasma templului s-a sfâșiat.

În Grecia, Vinerea Mare este zi de liniștire. Până la amiază nici un muzeu, nici un magazin, nimic nu

este deschis. Toată lumea merge, cu brațele încărcate de flori, să aprindă lumânări în cimitire. Pentru câteva ore, toată activitatea se mută în cimitire, în preajma celor plecați. E un fel de intrare în mormânt, de petrecere cu cei apropiați din lumea cealaltă, care este, de fapt, „peste drum“. Dar oricât de mult ne-am strădui noi să intrăm în atmosferă și să ne apropiem sentimentele realei, istoricei Săptămâni a Patimilor, nu vom reuși s-o facem până la capăt, pentru că în sufletele noastre strălucește polarizant, ca o altă stea a unei alte nașteri, lumina Învierii. Însuși drumul acesta, pentru unii atât de lung, al Marelui Post este presărat cu sărbători ale Învierii, căci ce altceva sunt toate duminicile noastre și toate Liturghiile noastre? Noi știm acum, în aceste zile când priveghem lângă Iisus răstignit, că El a înviat. Dar cum va fi fost atunci, pentru prietenii și ucenicii Săi, când Învierea era doar o vestire greu de priceput și de acceptat? Cum vor fi trăit ei și Mama Lui acele trei zile dintre răstignire și Înviere? Ceea ce încercăm noi întotdeauna, prin această perpetuă antinomie care este trăirea în Hristos, este să repetăm irepetabilul, să ajungem prin mărginire la nemărginire, prin timp dincolo de timp, prin istorie la supraistorie, prin moarte la viață. Acest lucru este posibil, și chiar predat, prin Întruparea lui Hristos,

Care ne-a adus astfel la frontiera Împărăției Sale, de unde scrutăm spre El până ne cuprinde un dor de neostoit. Cei mai buni dintre noi au posibilitatea încă de aici și de acum să se miște liber în aceste teritorii de proximitate, așa cum de altfel însuși Dumnezeu o face.

Învățătura acestor zile ar fi aceea că nu există Înviere fără acest drum al Crucii, al suferinței, că Împărăția cerurilor se cucerește prin luptă, iar lupta este duhovnicească. Crucea este constitutivă omului, dar a început să-l apese, în fapt, de la cădere. Până la Hristos el a purtat-o fără să știe prea bine ce face, de ce și cum trebuie s-o facă. Hristos ne-a adus și această revelație a necesității de a-ți purta cu conștientă acceptare și responsabilă înțelegere crucea. Ea este pentru noi „urechile acului“, „poarta oilor“ (o stauros - staurul), numai prin ea se poate intra în „sânul lui Avraam“. Dacă altădată Simon Cirineul L-a ajutat pe Hristos să poarte crucea materială, acum Hristos este gata oricând să ne ajute înmiit în purtarea crucii noastre existențiale.

Marele Post cu slujbele și canoanele sale anume, Săptămâna Patimilor cu Deniile încearcă să ne ajute în a pași alături de Hristos, în a ne face tovarășii Săi de drum, în a muri cu El pentru a învia apoi cu El. Mulți au făcut, total sau parțial, fiecare după

puterile lui, conform iconomiei lui Dumnezeu, acest drum.

Mai este timp!

Celor care, din diferite motive, au rămas până acum în afara lui, celor cărora aceste rânduri le vor cădea în această dimineață sub ochi le spunem că încă nu e târziu, mai este timp. Mai puteți merge în bisericile cernite acum în toate acoperămintele lor ca să lăsați câteva flori pe Epitaful reprezentându-L pe Hristos pus în mormânt, să treceți pe sub cea masă îngropându-vă cu Hristos și să sărutați Crucea cu Iisus răstignit. Puteți veni astă-seară să-L prohoditi pe Cel al cărui Trup, „ca lumina în sfeșnic, se ascunde sub pământ ca sub oboroc“. Mai aveți timp ca două zile să postiți, să vă împăcați cu toți și să alergați la un preot, fie el cât de nevrednic, să vă spovediți și să vă împărtășiți, adică să vă faceți părtași cu Domnul. Toate vă vor fi de folos. Nimic nu lasă Dumnezeu nerăsplătit, nici cel mai mic efort, nici „paharul de apă dat celui însetat“... Hristos n-a venit ca să ne rămână exterior, ci ca să ne locuiască. Trebuie nu numai ca noi să ne lăsăm asumați de El spre răscumpărare, dar și să ni-L asumăm. Este singura șansă reală de supra-viețuire în Înviere. Și iarăși vă îndemnăm să încercați să rămâneți în noaptea Învierii până dimineața în biserică. Știm că sunteți oboșiți, știm

Interviu despre Învierea Domnului

- *Prea Sfințite Părinte Sofian, care este semnificația sărbătorii Paștilor?*

- Cuvântul „paști” provine din limba ebraică și înseamnă trecere. Poporul evreu la Paști sărbătorea trecerea prin Marea Roșie dinspre robia egipteană spre libertatea din pământul făgăduinței, numit Canaan. În creștinism Paștile au primit conținut nou. Noi serbăm Paștile întru pomenirea răscumpărării întregului neam omenesc prin Patimile, Moartea și Învierea lui Iisus Hristos. Ele constituie cea mai veche sărbătoare creștină; au început a fi serbate imediat după Învierea lui Hristos, fiind prăznuite de Sf. Apostoli, care au generalizat sărbătoarea în rândul credincioșilor. „Drept aceea, să prăznuim nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul răutății și al viclesugului, ci cu azimile curăției și ale adevărului” (I Cor. 5,8), spunea Sfântul Apostol Pavel, adresându-se creștinilor din Corint.

- *Care este însemnătatea morții și învierii Mântuitorului Hristos?*

- Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat, a devenit om ca noi, arătându-ne în persoana Sa divino-umană maxima posibilitate la care umanul se poate uni cu divinul, deoarece, cum spun Sfinții Părinți, omul are posibilitatea de a se uni cu Dumnezeu în măsura în care Dumnezeu S-a unit cu omul în Iisus Hristos. La sfârșitul unei vieți de aproximativ 33 de ani El S-a adus pe sine jertfă de bună voie pentru păcatele întregii lumi care se depărtase de Dumnezeu prin neascultarea adamică; El, cel fără de păcat, a luat asupra sa păcatele întregii umanități, prin ascultarea și jertfă Sa ne-a împăcat cu Tatăl, deschizându-ne, prin Învierea Sa calea către înviere și viața veșnică împreună cu El. Noi știm că așa cum Hristos a înviat și noi vom învia, cum spune Sfântul Apostol Pavel, pentru a ne înălța acolo unde firea omenească a fost înălțată în Iisus Hristos și pentru a petrece veșnic în împărăția dragostei dumnezeiești. La Paști, ca la orice altă sărbătoare de altfel, noi nu comemorăm Învierea lui Hristos, ci o aducem în prezentul nostru, sau mai bine zis intrăm noi în prezentul veșnic al lui Dumnezeu, trăind evenimentul, stând și noi în fața Mântuitorului înviat, bucurându-ne de înviere ca odinioară ucenicii Săi.

- *Ce aduce nou în viața fiecărui creștin acest act dumnezeiesc al Învierii Domnului?*

- Învierea lui Hristos este noutatea absolută. Prin Înviere nouă oamenilor ni s-a deschis posibilitatea de a trăi într-o altă dimensiune, de a trăi în nădejdea învierii noastre și a vieții veșnice, cum am spus. Adică avem posibilitatea ca viața noastră de acum să fie o pregătire pentru învierea noastră spre a trăi veșnic împreună cu Hristos Cel înviat. Asta înseamnă că ceea ce pentru noi există cu adevărat este viața ce va să fie. Noi existăm, trăim acum, pentru a exista în viitorul pe care ni-l asigură tuturor Învierea lui Hristos. Viitorul știm că e subminat de moarte, ori prin Înviere Hristos a biruit moartea. Un om mort este un om fără viitor. Prin Hristos noi avem un viitor veșnic, prin credință suntem orientați spre Dumnezeu, spre viața în înviere, de dincolo de momentul fizic al morții, spre viitorul veșnic al lui Dumnezeu. Primii creștini trăiau intens faptul că nu avem aici cetate stătătoare, ci așteptăm pe cea care va să fie. Adevărata lor existență le-o dădea ceea ce așteptau. Ei erau în afara legii. Erau deci în afara posibilității de a avea ipostas. Prin botez mureau pentru viața aceasta, politic, nu erau recunoscuți, față de familie erau adesea distanțați prin credința lor. Deci toată existența lor o luau din ceea ce avea să fie. Aceasta înseamnă credință. Să crezi că ești, că există ceilalți, lumea, doar pentru că o să existe în viitor.

- *Cum poate cineva să fie părtaș al acestui mod nou de a privi lucrurile?*

- Prin botez. Fiecare dintre noi la botez suntem renăscuți spre acest mod nou de a trăi pentru comuniunea veșnică cu Hristos. Pentru primii creștini botezul era o experiență unică. Cel ce se boteza trecea printr-o moarte și învia la o viață. Murea și învia. Spunând că murea, înseamnă că nu se mai putea baza pe existența sa biologică. Când îmi întemeiez existența pe existența biologică, atunci trăiesc biologic. Cu botezul omul este chemat să nu se întemeieze pe existența biologică, care cuprinde moartea și e deci o existență mincinoasă. Cu botezul, botezatul spunea că nu aceasta e baza existenței lui. Moare cu Hristos și înviază cu El, adică își întemeiază existența lui pe Învierea lui Hristos. Când am hotărât să mor cu Hristos și să înviez cu El, atunci fac pasul credinței. Trăiesc în Hristos. Nu mai trăiesc eu, ci trăiește Hristos în mine. Nu mai consider existența biologică, pe care mi-au dat-o părinții, ca bază a existenței mele, ci existența ce mi-o dă Hristos. Trebuie să redescoperim faptul că fiecare dintre noi cei care suntem botezați facem acest pas al credinței, care înseamnă că ce-mi oferă Hristos, acesta e viața, ipostasul meu. Ce-mi oferă însă? Promisiunea că și eu o să înviez într-o zi cu El, că moartea a

fost biruită, că voi trăi veșnic cu El. Mă cheamă să mă întorc spre viitor, să iau siguranța mea din viitor și nu din trecut. Această întoarcere spre viitor este saltul credinței. Toate le văd, judec, le dau sens cu privire la viitor. Văd un om și nu mă interesează ce a fost, ci ce va fi. Credința este adevărea celor nădăjduite, cum spune Sfântul Apostol Pavel, învierea este o realitate acum încă nevăzută. Învierea lui Hristos și a noastră este singura formă de credință deplină. Nu există credință, dacă nu credem în Învierea lui Hristos. Credință înseamnă deci că ne orientăm spre viitor. Tot cultul nostru e orientat spre viitor.

- Oamenii astăzi, deși cred în Învierea lui Hristos, sunt totuși neîncredințați în sufletul lor. Cum putem să ne încredințăm de faptul că Hristos a înviat, că suntem chemați la aceste realități minunate?

- „Să ne curățim simțirile, și să vedem pe Hristos strălucind cu neapropiată lumina Învierii”, spunem într-una din cântările de la Paști. Pentru a percepe ceva din Dumnezeu, trebuie să devenim cât mai asemănători cu el, pentru a-L vedea pe Cel curat trebuie să te curățești și tu. Astfel că singura cale de a ajunge la încredințare este aceea de a o dori și de a o căuta în mod practic, cu toată viața noastră. Miza este uriașă; trebuie ca și efortul

nostru să fie pe măsură. Sfântul Vasile cel Mare amintea adesea un cuvânt al Mântuitorului, care spune că „din pricina înmulțirii fărădelegii iubirea multora se va răci”. Doar în măsura în care ne debarasăm de mizeria din noi putem să-L înțelegem pe Cel curat, doar trăind așa cum ne cere Dumnezeu vom înmulți iubirea și credința. Cred că este esențial faptul de a încerca să-i iubim cu adevărat pe ceilalți oameni, deoarece constat că de obicei oamenii își instrumentalizează semenii în diverse scopuri. Să ne asemănăm cu Dumnezeu în iubire și astfel vom înțelege ceva din Dumnezeu.

- Ce părere aveți despre anumite rătăcirii apărute în ultima vreme, cum sunt cele referitoare la „mormântul regăsit al lui Hristos” sau cele din „Codul lui da Vinci”, iar exemplele ar putea continua?

- Părintele Arsenie Boca, un mare duhovnic al neamului nostru, care a inițiat la Mănăstirea de la Sâmbăta, mănăstire unde m-am format și eu, o mișcare de înnoire spirituală în rândul credincioșilor, spunea că: în mintea strâmbă și lucrul drept se strâmbă”. În societatea noastră actuală atât de intoxicată și obsedată de bolile care o caracterizează, anormalul a devenit normal. Oameni orbiți de propriile păcate nu mai sunt capabili să creadă și, mai mult, instrumentalizează chiar

Sfârșitul lumii

Lidia Stăniloae

Binecunoscutul calendar al poporului Maya, despre care s-a vorbit mereu, prevede că sfârșitul lumii va fi exact la data de 21 dec. 2012 (unii, mai exacti, precizează și ora: 12 la amiază). Așa fiind, s-a întreprins un sondaj printre oameni de diferite categorii sociale, culturale, vârstă, etc., referitor la această profeție sumbră. Întrebarea principală a fost: dacă este plauzibil, dacă e de crezut ca lumea noastră să sfârșească chiar acum și anume la o dată atât de precisă. Dacă populația Maya putea cunoaște viitorul, într-o măsură atât de copleșitoare. Evident, s-au dat multe răspunsuri, mai bine de o mie. Majoritatea celor intervievați, optimiștii, au spus că profeția e incredibilă, că e un produs al fanteziei unora, că la data când a apărut se știa prea puțin despre evoluția universului, că astăzi cunoștințele științifice sunt enorme, nu ca odinioară când poporul Maya habar nu putea să aibă despre fizica nucleară, despre astronomie, despre Einstein, etc., că nu există viață de dincolo, nici rai sau iad, Cei mai pesimiști s-au arătat dispuși să creadă că singurul drum al omenirii

se îndreaptă spre un nimic desăvârșit, că la data de mai sus va avea loc distrugerea totală, un fel de apocalips științific... Alții au susținut că mayașii aveau cunoștințe pe care nu le mai avem astăzi, cu alte cuvinte știau ei ce știau, orizontul lor era mai larg, pentru că religia lor era mai îngăduitoare, le permitea un orizont mai larg. În felul acesta se putea denigra încă odată creștinismul...

Cei care au întreprins ancheta nu s-au arătat convinși nici de unii, nici de alții și, ca să zicem așa, au aruncat toate opiniile la coș. A atras însă atenția răspunsul unui copil de opt ani, care a spus că nu crede că la data de 21 decembrie 2012 va veni sfârșitul lumii, pentru că, citez, „nu toată lumea a ajuns să cunoască pe Dumnezeu”. Cu alte cuvinte, puștiul era convins că atâta timp cât o mare parte din omenire nu a cunoscut Ființa Supremă, care poate să-i desvăluie modalitatea de salvare, atâta timp cât libertatea pe care ne-o lasă Acesta nu se poate manifesta, din necunoaștere unei realități pe care nu avem cum s-o acceptăm sau s-o contestăm, pentru că nu știm nimic despre ea, omenirea mai are încă un răgaz pentru a se salva. Ea nu poate fi condamnată pentru că nu pot fi condamnați cei care, din neștiință, nu se apropie de Dumnezeu.

Nu știu dacă mai este nevoie de comentarii. De altfel în realitatea noastră se petrec multe fapte care nu mai au nevoie de comentarii. Realitatea pe care noi o acceptăm

ca atare se limitează din ce în ce, conținând precizări care ne îngustează orizontul. Ea se restrânge numai la ceea ce putem noi înțelege și explica. Nu e prea puțin oare?

De curând, mediile au relatat rezultatele cercetărilor întreprinse vreme de zece ani de fiziciană rusă Angelina Malakovskaia, cunoscut om de știință, care a constatat un fapt pe care nu-l poate explica și anume impactul instantaneu de purificare pe care îl are semnul crucii asupra bacteriilor patogene aflate în număr mare în alimente și asupra virusilor, sau asupra bacilului de colon și stafilococilor. Ea amintea de vechiul obicei al părinților noștri, de a se ruga înainte de mâncare și cu ajutorul analizelor riguroase a constatat că semnul crucii făcut asupra mâncării, scade de șapte până la zece mii de ori numărul bacteriilor. La fel și în cazul apei.

De altfel, Valeri Slezin, șeful laboratorului de Neuropsihofiziologie de la Institutul de Psihoneurologie Bekhtener din Petersburg, spune: „Rugăciunea este un remediu puternic, care reglează procesele din organismul uman și repară structuri grav afectate ale conștiinței”. Prin electroencefalograme făcute unor călugări în timpul rugăciunii, el a captat un fenomen neexplicabil și anume, stingerea completă a activității cortexului cerebral. (Se mai întâlnește această stare doar la bebelușii de trei luni când se află alături de mama

lor, deci în siguranță absolută. Starea de siguranță dispare mai târziu, pe măsură ce persoana crește).

Oamenii de știință de la Petersburg au confirmat și efectul vindecător pe care-l are bătutul clopotelor. Ultrasunetele emise de ele omoară virusii de gripă, de hepatită și de tifos. De aceea, odinioară, în timpul epidemiilor, se trăgeau clopotele. Malakovskaia a declarat că cercetările științifice actuale confirmă ceea ce Sfinții Părinți știau cu sute de ani în urmă. Eate un „mecanism” divin care nu poate fi explicat, a conchis ea.

De altfel, s-a constatat că rugăciunea neutralizează radiațiile. Astfel, este fapt cunoscut că după explozie, la Cernobil și în toată zona dimprejur afectată de catastrofă, valoarea radiațiilor radioactive a depășit capacitatea de măsură a instrumentelor cu care se încerca măsurarea lor. În schimb, la biserica Arhanghelul Mihail, la patru kilometri de reactor, valoarea radiațiilor era normală...

În cartea „Jesus Christ, der Arzt,” (Iisus Hristos, medicul), Roland Moser, om de cultură, publicist și muzician, spune „Nu este de mirare că, în situația actuală, cercetătorii și medicii recurg din nou la Biblie, pentru ca în „Norma normata non normata” să caute răspunsuri religioase și etice pentru acțiunea lor, pentru că dorința celor care se preocupă de întunerecul bolii, a

suferinței și morții, este să descopere prin acțiunea lor omenească sămburi de lumină și de viață. Acest lucru nu va înceta niciodată atâta vreme cât există oameni. Un medic creștin întâlnește mai întâi pe Dumnezeu, înainte de a-l întâlni pe bolnavul său. Își ridică inima la Dumnezeu înainte de a-și opera pacientul pe inimă”. Psihoterapeuta Christa Meyer declară că se roagă „permanent pentru pacienții ei pe care îi îngrijește cu toată grija”.

Numeroase experiențe efectuate în clinici la Chicago, în Germania și în multe alte părți, au dovedit pe baza unor cercetări prelungite și aprofundate, că bolnavii care se roagă, cei cărora li se acordă asistență nu numai medicală, ci și spirituală, se vindecă mai ușor sau starea lor se ameliorează mai repede. Datele furnizate de diferiți oameni de știință sunt foarte concludente (vezi conferințele prof. Pompay de la universitatea din Freiburg). De altfel, într-o comunicare recentă, câțiva fizicieni ruși, care au studiat influența rugăciunii Tatăl Nostru asupra bolnavilor, au constatat, după observații îndelungate și riguroase, că unii se însănătoșeau, sau că se simțeau mai bine după ce o spuneau, că, de pildă, valoarea tensiunii arteriale foarte ridicată sau alteori foarte scăzută se îmbunătățea mult. Ei au experimentat atât cu subiecți credincioși, practicanți, cât și cu atei, pe care problemele de credință nu-i interesau. Efectele asupra

stării acestora erau cu mult mai neînsemnate.

Am împărtășit aceste date aflate de curând, unei cunoștințe. Răspunsul a fost „Nu cred că e posibil. Nu cumva chestia asta este un spam”? De subliniat, omul este creștin, merge regulat la biserică, ține sărbătorile ... Mărturisesc, nu prea văd ce este în acest caz un spam. Tot ce iese din rutina zilnică, tot ceea ce contrazice banalitatea cotidiană, orice „deja vu” este eventual „un spam”? Societatea modernă nu mai crede în minuni. Crede în spamuri. Minunile sună negativ pentru omul contemporan, sunt de necrezut, dovedesc naivitate, lipsă de rafinament intelectual ... Cum spuneam, să fie oare raționalitatea numai ceea ce înțelegem noi, cei obișnuiți cu „nimic nu se poate întâmpla nou sub soare”? Da, existența noastră este legată numai de huma lipsei noastre de imaginație. Ea nu are aripi, nu poate zbura, nu poate ieși din cenușul de zi cu zi. Care este atunci „naivitatea”, în sensul real al cuvântului? „Prima sorbitură din paharul științelor te face ateu. Dar la fundul paharului așteaptă Dumnezeu” spunea Werner Heisenberg. Iar Max Planck, întemeietorul teoriei cuantelor, mărturisea: „În toate strădaniile și cercetările, caut cu sfială secretul radiațiilor de lumină, caut secretul Duhului Sfânt.” Materia vieții nu constă în cifre, ci în lumini și umbre, bucurie și tristețe.

Trăim prin încredere și speranță.

Științele naturii nu sunt natura însăși, ci un obiectiv uman: folosirea gândirii umane asupra naturii în scopul cercetării și dobândirii de cunoștințe. E adevărat, ele sunt un monument al geniului omenesc. Blestemul potențial constă în unilateralitatea și în lipsa de măsură, în autoconstrângerea neînfrânată de progres și creștere, în creșterea tot mai lipsită de morală a aspectelor economice, a gândirii mărginite la acestea, în orbirea față de granițele și în întrebarea asupra sensurilor lor. Limitarea la ceea ce e măsurabil în materie a dat omului o putere cum n-a mai avut niciodată, dar gândirea trebuie să preceadă acțiunea, stabilind dacă aceasta e posibilă sau nu. Medicul care trece prin fața ușii unui bolnav spunând că acolo nu mai poate face nimic ... dă un concept și o intenție a medicinei de o nemăsurată autoadmirație și limitare, care contrazice vechile concepte ale medicinei. Nu trebuie să permitem această nebunie a puterii, să nu reflectăm la ea.

Și Einstein și Heisenberg și Max Planck erau preocupați de dorința de cunoaștere, dar țineau seama de adâncimea dimensiunilor și interdependențelor pe care ni le deschid aceste științe. Ei erau cuprinși de dorul după înțelepciune și după Dumnezeu, de religiozitatea adâncă împotriva ateismului unei explicații monocausale lineare a creației, spune celebrul biolog din Basel, Adolf Portmann și adaugă: „știința singură nu înseamnă înțelepciune”. Credința

se deosebește de „o încredere oarbă”, cum vor unii s-o descrie în mod peiorativ. Ea ne deschide orizontul, arată că lumea este o pluralitate, astfel structurată încât să nu se mulțumească doar cu o modalitate unică de gândire. Nu există doar un anumit tip de om, nici măcar un anumit tip de om de știință. Nu se pot distinge în ansamblul de fenomene, doar unele direcționate unilateral și excluzându-le pe toate celelalte. Să nu fim capabili de-a trece peste o interpretare a realității, conformă unui tipar îngust, restrâns și stabilit arbitrar?

Nu putem contesta pluralitatea întrebărilor care apar la tot pasul. Ele cer tot atâtea răspunsuri pe care nu le găsim totdeauna în formule consacrate, considerate definitive. Viața este și strălucire, poezie, farmec și generozitate. Să le numim pe toate acestea minuni. Le-am trăit fiecare din noi. Nu le putem nega, decât cu riscul de a vedea doar întunericul. În noi, în ceilalți, în tot ce ne înconjoară. Copilul care a înțeles că „lumea trebuie să ajungă a-L cunoaște pe Dumnezeu” a știut mai bine decât oricine care ar trebui să fie evoluția noastră. Și, cu inocența vârstei lui, a priceput ceea ce este fundamental, depășind previziunile sumbre, dincolo de care nu mai putem aspira la nimic.

Sfinți din Apus

„Bucurați-vă, sfinților toți, care în pământurile Apusului ați mărturisit dreapta credință!”

Având în minte cuvintele Sf. Ioan Maximovici: “Trăind (noi) împreună în țări unde în vechime s-au ostenit și s-au proslăvit, prin suferințele lor sau prin alte nevoințe, sfinți bineplăcuți lui Dumnezeu, cinstiți în Biserica Ortodoxă a lui Hristos, se cade ca și noi să-i cinstim cum se cuvine și să alergăm la ajutorul lor, fără a ne răci, în același timp, nici față de sfinții cuvioși ai lui Dumnezeu la care alergam și înainte la rugăciune” (Sfântul Ioan Maximovici, Predici și îndrumări duhovnicești“, București 2001, 261), ne-am gândit să inaugurăm o rubrică dedicată sfinților care au trăit înainte de Marea Schismă (1054) și au propovăduit Evanghelia pe teritoriul Germaniei, și în mod special, în teritoriul bavarez.

Sf. Corbinian, primul episcop misionar în Bavaria

Pr. drd. Alexandru Nan

Pomenit de către Biserica catolică la data de 8 septembrie, iar de către ortodocși la data de 20 noiembrie, Sf. Corbinian (670-724) este considerat astăzi primul episcop de Freising în Bavaria, chiar dacă oficial această episcopie a fost întemeiată de Sf. Bonifatie. Ca misionar a propovăduit Evanghelia în teritorii care aparțin astăzi Franței, Elveției, Germaniei (Bavaria) și nordului Italiei (Tirolul de Sud).

Sf. Corbinian s-a născut între anii 670 și 680 (după Friedrich BAUTZ, art. Corbinian, în: BBKL 1 (1990), p. 1124) în anul 675), în localitatea Saint Germain de Chartres (Castrum) lângă Belun, în episcopia de Paris. Tatăl său, Waltekis, a murit înainte de nașterea sa, iar la câțiva ani după naștere și-a pierdut și mama (Corbiniana). Probabil că aceste pierderi l-au determinat ca foarte devreme să se retragă și să trăiască ca eremit, construindu-și o chilie lângă o capelă, situată în apropierea locului său de naștere. Datorită vieții curate pe care o ducea, în curând i s-a dus faima în zonă, venind mai mulți tineri să trăiască împreună cu el o viață ascetică. Informațiile acestea și altele

ne sunt oferite de singurul izvor păstrat despre Sf. Corbinian, biografia (Vita) redactată de către episcopul Ardeo de Freising în jurul anului 770 (cf. Friedrich BAUTZ, art. Corbinian, în: BBKL 1 (1990), p. 1124).

Între anii 709 și 716, însoțit de mai mulți ucenici, Corbinian s-a îndreptat spre Roma, pentru a se închina la mormântul Sf. Apostol Petru, dar și pentru a-l întâlni pe papă pentru a-i cere să-i indice un loc liniștit în care să se poată retrage pentru rugăciune și meditație. Nu se știe cu siguranță dacă la Roma s-a întâlnit cu ultimul papă „grec” (sirian) care a vizitat Constantinopolul, Constantin I. (708-715), (Sebastian SCHOLZ, art. Konstantin I, în: Bruno STEIMER, Lexikon der Päpste und des Papsttums, Freiburg 2011, p. 216-217) cu merite deosebite în lupta împotriva monotelismului, sau cu papa Grigorie al II-lea (715-731), susținător al iconodulilor după edictul împăratului Leon al III-lea împotriva cultului icoanelor.

Papa, dându-și seama că nu are în fața sa un simplu călugăr, ci un monah cu o viață duhovnicească foarte îmbunătățită, l-a hirotonit mai întâi preot și apoi, episcop, încredințându-i sarcina de a face misiune în Regatul franc. Credința creștină era răspândită în orașele mai importante ale Regatului franc, însă la fel cum s-a

întâmplat și-n alte locuri, în cadrul populației rurale creștinismul se afla doar într-o fază incipientă.

Întors în teritoriul încredințat spre propovăduire, episcopul Corbinian a întreprins o lucrare misionară susținută, mai bine de șapte ani. Nu se știe cu exactitate dacă Corbinian a înființat mănăstirea din Kuens, lângă Meran, în Tirolul de Sud, teritoriu aparținând astăzi Italiei, în drumul spre Roma, sau la întoarcere, după ce papa i-a încredințat misiunea în teritoriul bavarez. În acești șapte ani, negăsind liniștea pe care și-o dorise ca eremit, s-a îndreptat din nou spre Cetatea Eternă pentru a-i solicita papei să-l dezlege de sarcina încredințată, pentru a se putea retrage în sihăstrie.

Întâmplarea cu ursul

În timpul celei de-a doua călătorii la Roma, tradiția a consemnat și o întâmplare asemănătoare cu cea petrecută în viața Sf. Gallus. Astfel, se spune că la trecerea Alpilor, Corbinian și însoțitorii săi au fost atacați de un urs, care le-a omorât calul care le transporta bagajele. Corbinian l-a prins atunci și l-a înhămat pe urs, obligându-l să le poarte bagajele până la porțile orașului Roma, unde apoi l-a eliberat. Ajuns din nou la Roma, Corbinian și-a prezentat doleanța papei, însă acesta l-a rugat să continue

activitatea misionară în teritoriul bavarez, care aparținea pe atunci estului Regatului franc.

La solicitarea ducelui Grimoald de Bavaria, Corbinian s-a stabilit la Freising, localitate care, în scurt timp, prin misiunea sa, va deveni centrul religios cel mai important din sudul Germaniei. Aici va pune și bazele viitoarei mănăstiri benedictine Weihestephan, construind o capela de lemn (oratoriu-ul).

Ca episcop, Corbinian a acordat o mare atenție misiunii și transiterii credinței celei adevărate. După o ceartă cu ducele Grimoald, a fost nevoit să părăsească teritoriul încredințat spre misiune. Motivul disputei l-a reprezentat muștrarea adusă acestuia, deoarece acesta se căsătorise, contrar canoanelor bisericești, cu Plectrud (Piltrude), soția fratelui său decedat. Se pare că ducele s-a despărțit în final de Plectrud, în urma muștrărilor aduse de către episcopul Corbinian, dar aceasta dorea să se răzbune, ca „urmașă” a Irodiadei, pe episcopul ascet.

Aflat în această situație, episcopul Corbinian s-a îndreptat spre mănăstirea din Kuens, întemeiată de el în Tirolul de Sud, rămânând acolo vreo doi-trei ani. După moartea ducelui Grimoald într-o bătălie, succesorul său, Hugbert, l-a chemat

înapoi să continue ce începuse la Freising.

Cândva între anii 724 și 730, la scurt timp după întoarcerea din Tirolul de Sud, în ziua prăznuirii Nasterii Maicii Domnului (8 septembrie), episcopul Corbinian și-a dat obștescul sfârșit. Conform dorinței sale, trupul neînsuflăit a fost purtat la Mais, lângă Meran (Tirolul de Sud) și înmormântat în biserica închinată Sf. Zeno, lângă mormântul Sf. Valentin.

În anul 768, din dorința episcopului Arbeo, autorul singurei biografii despre Sf. Corbinian, rămășițele sale pământești au fost duse înapoi la Freising și așezate în cripta bisericii din Freising, într-o zi de 20 noiembrie. Atunci s-a descoperit trupul neputrezit al marelui ascet.

Patronatul Sf. Corbinian

Sfântul Corbinian este astăzi patronul Arhiepiscopiei catolice de München și Freising, dar și al orașului Freising. El este considerat și adevăratul întemeietor al episcopiei de Freising, chiar dacă oficial aceasta a fost înființată de către Sf. Bonifatie cîțiva ani mai târziu (A se vedea art. Pr. Alexandru Nan, Sf. Bonifatie, apostolul germanilor, în ziarul Lumina din data de 3 iunie 2011, p.16). Ursul amintit în episodul din viața Sf. Corbinian s-a găsit pe stema

fostului arhiepiscop de München, astazi papa emerit Benedict al XVI-lea, care n-a renunțat la această reprezentare nici în stema sa papală. De asemenea, actualul arhiepiscop catolic de München și Freising, Dr. Reinhard Marx, la numirea sa în demnitatea de cardinal, potrivit obiceiului Bisericii catolice, trebuia să-și aleagă o biserică în Roma, al cărui „titular” să fie. Acesta a ales biserica Sf. Corbinian, singura închinată acestui sfânt în orașul încreștinat de către Sf. Ap. Petru și Pavel. Biserica „San Corbiniano” din cartierul Romei „Infernetto” a fost resfințită de către fostul papă, în prezența cardinalului Marx, la data de 21 martie 2011 (Cf. <http://www.kreuz.net/article.12896.html>, pagină accesată la data de 10 noiembrie 2011).

Pelerinajul Sf. Corbinian

În anul 1942 patru tineri au plecat în noaptea de 19 spre 20 noiembrie din München spre Freising, pentru a scăpa de pericolul nazist, în urma unui avertisment. Se pare că la slujba oficiată în cinstea Sf. Corbinian au participat atât de mulți tineri, încât cardinalul care oficia slujba a împărțit Sfânta Împărtășanie timp de 35 de minute. Aceasta este prima consemnare modernă a „pelerinajului” Sf. Corbinian, obicei aproape pierdut imediat după război, dar reluat și intensificat după anul 1969.

Anual participă la acest pelerinaj în jur de zece mii de persoane, în special tineri catolici de pe întregul teritoriu german. Și-n acest an Arhiepiscopia de München și Freising va organiza mai multe manifestări în cinstea Sf. Corbinian.

Icoană a Sf. Corbinian, dăruită PF Părinte Patriarh Daniel

În cadrul ultimei vizite întreprinse în Germania, între 9 și 12 septembrie 2011, PF Părinte Patriarh Daniel a săvârșit Sfânta Liturghie la München-Aubing și a prezidat slujba punerii pietrei de temelie a noului centru bisericesc care se va construi. La sfârșitul slujbei, IPS Părinte Mitropolit Dr. Serafim Joantă, împreună cu PS Părinte Dr. Sofian

Brașoveanul i-au dăruit PF Părinte Daniel o icoană a Sf. Corbinian, propovăduitorul Evangheliei în teritoriul bavarez, amintind pe scurt viața ascetică pe care a trăit-o acest prim episcop de Freising.

Fragmente neodihnite

„În tot ce faci și în toată vremea caută a bineplăcea lui Dumnezeu și gândește-te să-ți mântuiești sufletul de păcat și de diavolul și să-l predai lui Dumnezeu. Ridicându-te din așternut, fă-ți Cruce și zi: „În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh“ și apoi: „Învrednicește-mă, Doamne, în ziua aceasta, fără de păcat să mă păzesc“ și „Învață-mă să fac voia`Ta“* (Din doxologia de la Utrenie).

Dacă te speli sau te îmbăiezi, zi: „Stropi-mă-vei cu isop, Doamne, și mă voi curăți“; „spăla-mă-vei și mai decât zăpada mă vei albi“ (Psalmul 50, 9). Când îmbraci haine curate, gândește-te la curăția inimii și roagă pe Domnul, cu inimă curată: „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule“ (Psalmul 50, 11). Iar dacă îmbraci haine noi, gândește-te la înnoirea duhului, și zi: „Și cu duh stăpânitor mă întărește“ (Psalmul 50, 12). Iar atunci când te despartii de o haină veche de care ți s-a scârbit, gândește-te la despărțirea cu scârbă de omul cel vechi, pățimaș, trupesc.

De mănânci pâinea cu care te

hrănești zilnic, gândește-te la pâinea cea adevărată, cea care dă sufletului viață veșnică – Trupul și Sângele lui Hristos – și dorește-o. Caută să te împărtășești cât mai des; de bei apă sau ceai, sau mied, sau vreo altă băutură, gândește-te la băutura cea adevărată care răcorește sufletul de văpaia păcatului, la Preacuratul și deviață dătătorul Sânge al Domnului. De te odihnești ziua, gândește-te la odihna cea veșnică, pregătită celor ce se nevoiesc pe pământ în lupta cu păcatul, cu duhurile răului, cele de sub cer, cu nedreptățile, ignoranța și grosolanția; dacă te culci pentru somnul de noapte, gândește-te la somnul morții mai devreme sau mai târziu, vom avea parte cu toții și la acea înfricoșătoare noapte veșnică la care vor fi osândiți toți cei ce nu ajung să se căiască; de întâmpini în zori ziua, gândește-te la lumina cea veșnică, neînserată, dincolo de ziua cea luminată de soare – ziua Împărăției cerurilor, de care se vor bucura toți cei ce au bineplăcut lui Dumnezeu sau cei ce s-au căit din toată inima în viața aceasta vremelnică.

De pleci la drum, gândește-te la drumul duhovnicesc cel drept, în fața lui Dumnezeu și zi așa: „pașii mei îndreptează-i, după cuvântul Tău, și să nu mă stăpânească nici o fărădelege“ (Psalmul 118, I33). Orice ai face, fă gândindu-te la Dumnezeu,

Cronica parohială

Botezuri, cununii și înmormântări în perioada ianuarie – 15 aprilie 2013

Botezuri:

Amelie Bege în data de 26 ianuarie

Denis Erick Dragomir în data de 23 februarie

Denis Antonio Condruz în data de 16 martie

Călin Olteanu în data de 17 martie

Cununii:

Dan Constantin și Cristina Bușe în data de 10 martie

Înmormântări:

Maria Schuster Țoca în data de 2 aprilie

Participarea corului parohiei noastre la Întrecerea corală la Duminica Ortodoxiei

Conform unei tradiții inițiate în urmă cu 9 ani de zile, la München a avut loc în Duminica Ortodoxiei o întrecere corală la care au participat mai multe coruri ortodoxe. Inițiativa organizării acestui eveniment au avut-o în acest an reprezentanții Secției de Teologie Ortodoxă din cadrul Universității din München, împreună cu Vicariatul Patriahiei Ecumenice din Bavaria.

În cei nouă ani de la prima organizare, întrecerea corală a fost găzduită pe rând de către parohiile ortodoxe din diferitele jurisdicții: greci, ruși, sârbi, georgieni, români. Între acestea se numără și parohia noastră cu hramul „Nașterea Domnului”. Anul acesta corala noastră, dirijată de către absolventul în teologie, d-nul Ciprian Munteanu, a interpretat

patru cântări: „Troparul Ortodoxiei”, „Doamne, Iisuse Hristoase”, „Cămara Ta, Mântuitorule” și „Cât de mărit”.

Conferința Preasfințitului Părinte Dr. Sofian Brașoveanul

Vineri, 12 aprilie 2013, în ziua de prăznuire a Sf. Sava de la Buzău, a fost săvârșită Taina Sf. Maslu în biserica Sf. Willibrord, slujbă la care a participat un număr mare de credincioși. Slujba a fost săvârșită de către PS Părinte Sofian Brașoveanul, înconjurat de către preotul paroh, pr. Alexandru Nan și de către fostul paroh, pr. Mircea Basarab.

La sfârșitul slujbei, la invitația părintelui Alexandru Nan, PS Părinte Sofian a ținut conferința cu tema: „Cum să ne trăim Ortodoxia în Occident”? În cuvântul introductiv pr. Alexandru Nan a amintit pericolul la care sunt supuse multe familii de români ortodocși din Occident, care își neagă identitatea creștin ortodoxă,

dar și câteva date biografice ale PS Părinte Sofian, subliniind ucenicia alături de „părintele bucuriei”, părintele Teofil de la Sâmbăta de Sus.

Pornind de la exemplul tânărului din Evanghelie, preocupat să moștenească viața veșnică, PS Părinte Sofian a prezentat un model de viață creștin, folosind ca structură recomandările pr. Teofil și ale pr. Arsenie Boca, călugări îndrăgiți foarte mult de către credincioși încă din timpul vieții.

PS Părinte Sofian a făcut și recomandări legate de educația religioasă a copiilor, care dezrădăcinați fiind, dacă nu sunt ajutați să-și păstreze identitatea lor românească și creștin ortodoxă, ajung pe căi greșite, risipindu-și viața, spre tristețea părinților și durerea Bisericii. De aceea, principiile creștine după care trăiesc părinții rămân modelul pe care tinerii pot și trebuie să-l urmeze.

Iubiți credinciosi,

Consiliul parohial mulțumește tuturor membrilor parohiei noastre, care și din punct de vedere financiar susțin activitățile parohiei, prin donații lunare. Pentru a sprijini în continuare acest efort, care asigură și legătura frățească a comunității noastre, la ultima sesiune a Consiliului parohial s-a dezbătut înființarea statutului de membru activ sau permanent al parohiei.

În acest sens, toți enoriașii parohiei noastre sunt invitați să devină membri permanenți, completând un formular (Dauerauftrag) destinat parohiei. Sumele lunare propuse de către Consiliul parohial, practicate în majoritatea parohiilor din Arhiepiscopia Germaniei, Austriei și Luxemburgului, sunt următoarele: 10 Euro de persoană și 20 Euro de familie. Menționăm faptul că sumele precizate mai sus au un caracter orientativ, orice altă sumă fiind binevenită. Transferul bancar (Dauerauftrag) poate fi făcut lunar, trimestrial sau anual. Caracterul de transfer regulat este foarte important, deoarece ne ajută la o mai bună estimare și planificare a veniturilor parohiei.

La sfârșitul fiecărui an se vor elibera chitanțe, care se pot prezenta la Secția financiară (Finanzamt), pentru reducerea impozitului plătit. Mai facem precizarea că din punctul de vedere al serviciului liturgic, nu se va face nicio diferență între credincioșii care susțin financiar parohia și cei care nu pot să-o facă din motive binecuvântate. În speranța că numărul membrilor susținători ai parohiei va crește, mulțumim anticipat tuturor credincioșilor pentru sprijinul acordat. Pentru bucuria jertfei făcute, Mântuitorul nostru Iisus Hristos să vă binecuvânteze și să vă răsplătească din darurile Sale cele bogate!

Consiliul parohial

Coordonate bancare:

RUMÄNISCH-ORTHODOXE KIRCHENGEMEINDE MÜNCHEN

Konto-Nr.: 906187885 BLZ: 70150000 Stadtparkasse München

Redacție:

Pr. Alexandru Nan
Roxana Albu
Daniela Nan

Tehnoredactare

și Design:
Daniela Nan

Contact:

Pr. Alexandru Nan
Tel: 081313728336
H: 015259975144
pr.alexandrnan@yahoo.de

www.parohia-muenchen.de

Pe cei care doresc să primească prin poștă publicația semestrială RENAȘTEREA, dar și alte informații legate de activitățile comunității noastre, îi rugăm să ne comunice atât adresa postală, cât și cea de e-mail. Vă mulțumim!

**Parohia ortodoxă română „Nașterea Domnului“
Alt-Katholische Kirche, Blumenstraße 36,
80331 München**
